

opusdei.org

Prelato laiškas (2008 m. kovas)

Šio mėnesio laiške daugiausiai dėmesio tenka įpusėjusiai Gavėniai. Artėjant Didžiajai savaitei, Prelatas ragina mylėti Dievą ir žmones su tokiu užsidegimu, koks užplūsta atletus, išvydusius finišo tiesiąją.

2008-03-31

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Prieš dvi savaites man nusišypsojo
laimė dvi paras pabūti Olandijoje.
Per tokias trumpas ir ilgesnes
keliones, kaip visada, labai dėkoju
Viešpačiui, nes Opus Dei, ši būtybė,
cor unum et anima una [i], kurią,
antra vertus, sudaro ir skirtingi
žmonės, tiesiog pulsuoja vienybe. Šv.
Chosemarija, kuris nuo pat pradžių
ragino burti tokią įvairovę,
matydamas, kaip jo svajonė pildosi ir
kaip ši įvairovė žingsnis po žingsnio
virsta vis stipresne ir džiugesne
vienybe, skubėdavo dėkoti
Viešpačiui.

Artėja Didžioji savaitė ir Velykos.
Įpusėjusi Gavėnia mus ragina
paspartinti žingsnį. Sporto
lenktynėse išvydę finišą, atletai ima
bėgti dvigubai greičiau. Iki tol taupę
jėgas, dabar jie atiduoda jas visas,
vildamiesi pasiekti gerą rezultatą o
gal net laimėti varžybas. Kartais
pamanau, kad, palyginti su sparčiai
bėgančiu laiku, mes per lėtai

siekiame šventumo ir atsivertimo, o taip neturėtų būti, nes turime eiti Dievo tempu.

Elkimės taip, kaip sportininkai. Juk šios savaitės yra ne kas kita, kaip treniruotė, pasirengimas apsivaliusiems sulaukti Velykų Tridienio, kuris mums iš naujo siūlo galimybę dar labiau priartėti prie Kristaus pergalės prieš nuodėmę ir mirtį. Šią žinomą sporto metaforą, atėjusią iš šv. Pauliaus [ii], išplėtojo Bažnyčios Tėvai. Štai kaip mąsto, tarkim, šv. Leonas Didysis.

Ragindamas krikščionis įdėti dvigubai daugiau pastangų „*siekiant dvasinio stadiono lenktynių pergalės*“ [iii], nurodo priežastį, kodėl per šias savaites turime labiau stengtis: „*Nė vienas nesame tokie tobuli ir tokie šventi, kad negalėtume tapti dar tobulesni ir dar šventesni. Todėl visi drauge vienodai oriai ir nepriklausomai nuo savo nuopelnų su nuolankiu užsidegimu bėkime nuo ten,*

kur esame, iki ten, kur dar nepasiekėme“ [iv].

Praeitą mėnesį jus raginau ypač kreipti dėmesį į apsimarinimą ir atgailą. Šiandien norėčiau apsistoti ties materialiniais bei dvasiniais gailestingumo darbais, kuriuos kaip svarbiausią siekį iškelia ir Gavėnia. Šių metų žinioje Gavėnios proga Popiežius kalba apie išmaldą, tikindamas, kad ji ne tik padeda skurstantiesiems, bet yra ir *„asketinė praktika, leidžianti išsilaisvinti nuo prisirišimo prie žemiškųjų gėrybių“* [v].

Padėdami vargstantiems, taigi sekdami Jėzaus Evangelijos mokymu [vi], mes vis labiau suartėjame su Viešpačiu, kuris nužengė į žemę išvaduoti žmonių iš vargų, o ypač iš nuodėmės; kartu tarnaujame ir Jėzui, kuris ryžosi susitapatinti su savo mažiausiais broliais: *„Aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote,*

*buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte,
buvau keleivis, ir mane priėmėte,
buvau nuogas ir mane aprenėte,
buvau ligonis ir mane aplankėte,
buvau kalinys ir atėjote pas mane“
[vii].*

Šie Viešpaties žodžiai atskleidžia, kad gailestingumo darbai, o konkrečiai – išmalda, peržengia materialumo ribą ir virsta tuo dosnumu, kuriuo mus myli pats Dievas: „*Kiek kartų dėl Dievo meilės dalijamės savo gėrybėmis su jų stokojančiais artimaisiais, visuomet patiriame, kad gyvenimo pilnatvę gimdo meilė, ir viskas grįžta kaip palaiminimas vidinio pasitenkinimo ir džiaugsmo pavidalu“ [viii].*

Taigi kiekvienas pagal savo išgales praktikuokime šį evangelinį dosnumą, dėl kurio pats Viešpats apdovanoja ypatingais dvasios vaisiais, nes „*meilė uždengia gausybę*

nuodėmių“ [ix]. O visiems mums labai reikia Dievo atleidimo.

Savaime suprantama, kad Bažnyčia dosnumą artimui visada siejo ne vien su materialine gerove. Iš tiesų yra daug kenčiančių ne materialinį nepriteklių, o dvasios, meilės vargetų. Jie gyvena liūdnoje vienatvėje arba gaubiami abejingumo šalčio. Šiuo požiūriu puikiai suprantamas šv.

Chosemarijos nuolat kartotas mokymas: „***Dosnumas yra ne tiek „duoti“, kiek „suprasti“***“ [x]. Šis dvasinis principas šiuolaikiniame gyvenime gali būti daug kur pritaikomas ir visada bus itin aktualus.

Nors visuomenei tobulėjant bus patenkinti visi pagrindiniai žmonių poreikiai – maistas, drabužiai, būstas, sveikatos priežiūra ir t. t. – visada išliks dvasiniai nepritekliai – užuojauta, supratimas, atsiprašymas,

svetingumas, kurių reikia daugybei žmonių. Pirmieji įgyvendinami valstybės programomis, o antrieji susiję su slapčiausiu kiekvieno žmogaus pasauliu, kuriame neapsieinama be žmogiškų santykių. Čia mums, krikščionims, atsiveria plati dirva skleisti pagūdą – Kristaus gailestingumą kitiems.

„Meilė – „caritas“ – visada bus būtina, taip pat teisingoje visuomenėje, – rašė Popiežius savo pirmojoje enciklikoje. – Nėra teisingos valstybinės santvarkos, kuri meilės tarnybą galėtų padaryti nereikalingą. Kas nori atsisakyti meilės, tas rengiasi nusigręžti nuo žmogaus kaip žmogaus. Visada egzistuos kančia, besišauksianti paguodos ir pagalbos. Visada egzistuos vienatvė. Visada bus materialinio stygiaus situacijų, kai reikės padėti tikros artimo meilės dvasia. Valstybė, trokšianti visais rūpintis, visa aprėpti, galiausiai virsta biurokratine instancija,

*neįstengiančia duoti to, ko
kenčiančiam žmogui – kiekvienam
žmogui – esmingai trūksta: būtent
gera linkinčio asmeninio atsidavimo“
[xi].*

Tą matome atidžiai skaitydami
Evangeliją. Juk Jėzus rūpinasi
miniomis žmoniu, neturinčiu ko
valgyti, ligoniais, kurie pas Jį ateina,
kad šis juos išgydytų, miniomis,
trokštančiomis pažinti ganytojiškas
tiesas [xii]... Tačiau lygiai taip pat Jis
rūpinasi ir kiekvienu atskirai:
padeda raupsuotajam, kuris puolęs
Jam po kojų prašo išgydyti; vienas
kalbasi su Nikodemu, ieškančiu
teisybės; Sicharo mieste prie šulinio
ilgai šnekasi su samariete,
norėdamas ją atversti; fariziejaus
namuose neatstumia atgailaujančios
nusidėjėlės ir suteikia jos sielai Dievo
atleidimą [xiii]...

Apie pirmuosius krikščionis buvo su
susižavėjimu kalbama: „Žiūrėkite,

*kaip jie vienas kitą myli!“ Šis mūsų pirmųjų tikėjimo brolių gyrimas turėtų skambėti ir dabar, visur, kur tik yra Mokytojo mokinys. Itin aktualus tampa šis šv. Chosemarijos perspėjimas: „**Jei pastebi, kad dabar ar dėl tam tikrų veiksmų per darbo dieną nesi vertas tos pagyros, kad tavo širdis neatsiliepia į dieviškuosius reikalavimus, pagalvok, kad atėjo metas pasitaisyti. Priimk šv. Pauliaus kvietimą: „Darykime gera visiems, o ypač tikėjimo namiškiams“ (Gal 6,10), Mistinio Kristaus Kūno namiškiams“ [xv].***

"Todėl, – tęsė mūsų Tėvas, – pagrindinė apaštališka mūsų, krikščionių, užduotis šiame pasaulyje ir geriausias tikėjimo liudijimas yra pastangos, kad Bažnyčioje būtų alsuojama tikrų tikriausia meilės dvasia. Kai vienas kito iš tiesų nemylime, kai puolame, šmeižiame ir baramės, kurį patrauks tie, kurie sakosi

skelbią Gerąją Evangeliją Naują?“ [xvi]

Kovo 15 d. švęsime liturginę šv. Juozapo šventę; šiais metais ji paankstinta, nes 19-ąją švenčiame Didįjį trečiadienį. Šis patriarchas, visą gyvenimą paaukojęs Jėzui ir Marijai, mums byloja apie pasiaukojamą meilę iki savęs atsižadėjimo. Norėdami kovo 19-ąją atnaujinti savo atsidavimą Dievui, žavėdamiesi šio teisingojo vyro pavyzdžiu, giliai susimąstykime, kad – kaip pabrėžia šv. Jonas – meilė Dievui atsiskleidžia meile artimui.

„Mes iš to pažinome meilę, kad Jis už mus paguldė savo gyvybę. Ir mes turime guldyti savo gyvybę už brolius. Bet jei kas turi šio pasaulio turtų ir, matydamas savo brolių stokojantį, užrakina jam savo širdį, – kaip jame pasiliks Dievo meilė? Mano vaikeliai, nemylėkime žodžiu ar liežuviu, bet darbu ir tiesa“ [xvii].

Žinioje Gavėnios proga Popiežius prisimena našlę, įmetančią monetas į Šventyklos išdą. Ši varginga moteris yra pagirta Jėzaus dėl savo dosnumo: ji atidavė viską, ką turėjo. Turėdamas omeny, kad šis nutikimas istoriškai yra prieš Viešpaties Kančią ir Mirtį, aukščiausią Dievo meilės išraišką, Benediktas XVI konkrečiai mus moko: *„Iš Jo galime pasimokyti, kaip savo gyvenimą daryti visa apimančia dovana. Sekdami juo, įgyjame gebėjimą ir atvirumą duoti ne tik truputį to, ką turime, bet save pačius. Argi visos Evangelijos negalime apibendrinti vienu meilės įsakymu? Gavėnios išmaldos praktika turi būti priemonė, leidžianti pagilinti mūsų krikščioniškąjį pašaukimą. Krikščionis, nesuinteresuotai aukodamas save patį, liudija, jog ne medžiaginis turtas diktuoja būties dėsnius, bet meilė“* [xviii].

Meldžiuosi, kad dalyvavimas liturginėse Velykų Tridienio apeigose

mus paskatintų, viena vertus, iš naujo gailėtis nuodėmių, už kurias Viešpats prisiėmė Kančią, o kita vertus, puoselėti meilę ir dėkingumą Dievui, vis labiau stengtis materialiai ir dvasiškai pagelbėti tiems žmonėms, kurie Viešpaties valia atsiduria šalia mūsų. Kaip nusprendei lydėti Jėzų šiomis dienomis? Ar esi pasiryžęs nepraleisti pro akis nė vieno Mokytojo mosto, budėti prie šventojo Kūno su pačia subtiliausia malda ir atgaila – dvejopa meilės išraiška?

Be šių liturginių švenčių, kovo mėnesį yra ir kitų. Kovo 11-ąją švenčiame mylimiausiojo tėvo Alvaro gimimo metines, o 23-ąją – jo iškeliavimą į dangiškuosius namus prieš keturiolika metų. Gyvenime jis ėjo Viešpaties keliu per Šventąją žemę, rodydamas mums puikų nuolankumo pavyzdį. Prašykime Dievą, kad mus visas ir visus apdovanotų tokia didele ištikimybė

Opus Dei dvasiai, kokia spindi šio ištikimojo Tėvo ir Opus Dei Ganytojo gyvenimas.

Negaliu nepaminėti, kad kovo 19-ąją sukanka dvidešimt penkeri metai, kai buvo paskelbta popiežiaus bulė, pagal kurią Opus Dei tapo asmenine prelatūra. Vos užmetus žvilgsnį į pastarąjį ketvirtį amžiaus, akivaizdžiai iškyla begalė progų dėkoti Švenčiausiajai Trejybei – ir dar nežinome jų visų! Mano dukros ir sūnūs, stenkimės globoti Opus Dei, vis kartodami šv. Chosemarijos karštą maldą, papildytą jo pirmojo įpėdinio: „Cor mariae dulcissimum, iter para et serva tutum!“ Dėkokime ir Dievo Tarnui Jonui Pauliui II už tai, kad buvo nuolankus Viešpaties valios vykdytojas. Šią intenciją šv. Chosemarija kasdien kartodavo Mišiose, tad suprantama, kad visi, susivieniję su jo eucharistiniu pamaldumu, kovo 28-ąją švenčiame ir jo išventinimo į kunigus metines.

Šiandien baigiau rekolekcijas.
Meldžiu, jog mane palaikytumėte
savo maldomis, kad aš ir vėl giliai
atsiversčiau per šią Gavėnią ir
Velykų šventes pasitikčiau apsivalęs,
kupinas meilės Dievui, savo
dukterims, sūnums ir visoms
sieloms.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+Javier.

Roma, 2008 m. kovo 1 d.

[i] Apd 4,32.

[ii] Plg. 1 Kor 9,24-27; Fil 3, 12-14.

[iii] Šv. Leonas Didysis, *7-oji Gavėnios
homilija*.

[iv] Šv. Leonas Didysis, *2-oji Gavėnios
homilija*.

[v] Plg. Benediktas XVI, *Žinia 2008-ųjų Gavėnios proga*, 2007/10/30, nr. 1.

[vi] Plg. Mt 6, 2-4.

[vii] Mt 25, 35-36.

[viii] Benediktas XVI, *Žinia 2008-ųjų Gavėnios proga*, 2007/10/30, nr. 4.

[ix] 1Pt 4,8.

[x] Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr. 463.

[xi] Benediktas XVI, *Enciklika „Deus caritas est“*, 2005/12/25, nr. 28.

[xii] Plg. Mt 14, 13-21; Mk 1, 32-34; Mk 6, 33-34.

[xiii] Plg. Mt 8, 1-4; Jn 3, 1-21; Jn 4, 7-30; Lk 7, 36-50.

[xiv] Tertulianas, *Apologetika*, 39.

[xv] Šv. Chosemarija, *Amigos de Dios*, nr. 225.

[xvi] Ten pat, nr. 226.

[xvii] 1Jn 3, 16-18.

[xviii] Benediktas XVI, *Žinia 2008-ųjų Gavėnios proga*, 2007/10/30, nr. 5.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2008-m-kovas/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2008-m-kovas/) (2025-08-09)